

דשן אורגני ועוד דברים לא חשובים

שמעון נפת - רפת מנור, אילון-פלך

ובכל אופן, את המשוואה הבאה למדתי מהאנטרופוסופים בהרדוף אחרי שהסכמנו שלזבובים אין נשמה ואין צורך להתייחס בגלגולה

כל שנותר לעשות הוא לחזור לעבודות השדה הישנות והטובות ולאפשר לחיידקים האיירובים שאין להם נשמה, אבל עושים עבודה מהנשמה, לבצע זממם ב"אחו המקורה".

יורם, שלימים נעשה ידידי, חרף הביקורים התכופים שאני עורך, לימד אותי את הפעולות היום יומיות שיש לבצע כדישיות ה"משרד"... יורם, עובד אדמה בעבר ובהווה, טוען שלקח לו 12 שנה להגיע למצב ואני סבור שאם היה משנה את דתו ומקצועו, היה יורם זוכה בפרס קפלן. ועוד כמה פרסים..

בהרדוף לא התגברו על בעיית ההתגודדות, אבל הם מקיימים את המצווה על פי הנחיות ה"משרד"

בכל המפגשים שהיו לי עם האנטרופוסופים המוזרים מהרדוף השכלתי...

ו"הפרות בהרדוף - מגדלות קרניים..."

הכותב נמנה על "צעירי הענף" בן 51 בלבד עובד ברפת באילון מ"מלחמת יום הכיפורים" הראשונה.

2. הגשת מזון

3. חליבה

הסעיף הראשון כלל גם הוצאות זבל שבוצעו לרוב ע"י דחפור שרשרת, שהיה באותה העת, היחיד שמסוגל להתמודד עם הבעיה, פעולה שגזלה יומיים כל מספר חודשים והייתה עוד עלות מעבר לקש, שהיה המזון הזול והריפוד היקר. עד כדי כך יקר, שההמצאה הבאה אחרי הרפד העמוק היו המפצמות, או למי שמכיר אותן בשמן "טפחות" - מעניין מדוע בנק המזרחי בחר לעצמו תוספת לשם?

הפרות היו מוחזקות בחצר וההסתערות על המזון בתום יום הוצאה, היה מחוזה שהזכיר את הכניסה לסככה החדשה. בחצר לעומת זאת, הזבל שהה שנים רבות. בחורף היא בדרך כלל הייתה סגורה להוציא אותם ימי הוצאה או סתם ימים שטופי שמש. ובקיץ יותר מחצי היממה הפרות היו רובצות בחוץ.

כאשר ה"משרד" תבע מאיתנו לסגור את החצרות ביצעה חברה ידועה בדיקת קרקע לצרכיה, לאמוד את הנזק שעליו מכריז ה"משרד". התגלית הייתה מדהימה "הזבל בא מן האדמה - ואלה הוא שב" מעבר לכך הקשר בין הממצאים והערכות ה"משרד" היה מקרי

אחד הרגעים הבלתי נשכחים בחייו של מנהל רפת הוא הרגע הראשון, שבו נכנסות הפרות בשער הסככה החדשה, שזה לא מכבר הסתיימה בנייתה - 20 מטר לחולבת בסככות מוגבהות, סטנדרט שאני ועוד רבים מחבריי, לא פיללנו.

לילות רבים, שרוע במיטה, מדמיין לעצמי את בית המלון החדש והפרות הרועות ב"אחו המקורה". כבר בשלב הבניה, לנוכח הגודל, אני מוטרד!, האם ירדנו לפרטים?.

היום הגדול מגיע

השעה הראשונה עוברת בקול געייה ודהירות מטורפות הלך ושוב, מבעד לענני אבק מסתלסל, המשווים ל"אחו המקורה" מראה של שדה קרב.

אפילו המדדות והצולעות מצטרפות לחגיגה, אם לא בצורה פעילה, אז בגעיות עידוד. בניסיון להדביק את הקצב ולהרגיש שייכות...

לאחר שעה, במקרה הטוב שעתיים, שוככת אווירת הקרב ועננים מתפזרים ומבעדם ניתן לראות בברור שהקרנבל הסתיים וכל המאה עשרים רקדניות שפיזו וקרקרו, זה לא מכבר, רובצות בפניה המערבית בשטח שניתן למדוד אותו במטרים רבועים ספורים.

בקיזור - "מה שהיה הוא שיהיה ואין חדש תחת הגג של האחו המקורה"

בכל רפת וסככה משולבת, קיימת הפינה שבה 95% מן הקבוצה מבוסס במדמנה, חלק מן היפות מעלות גרה, תוך שיהוקים וחלק מתנשף בניסיון להיפטר מחום הגוף המעיק בקיץ. ובחורף, הפלא ופלא, התופעה ממשיכה להתקיים גם כאשר הטמפרטורה שואפת למספר מעלות בודדות מעל האפס. ההתגודדות, לפחות כך, בסככות שלנו נעה נגד כוון החמה

בקיזור, הדבר המעניין הוא שבכל סככת "אחו מקורה" יש את השליש-חצי שבו הטרקטור שוקע והגישה אל ה"ביצה", במקרה הצורך, היא בעייתית. עד לשד המגפיים.

...את האמת מהיום שדרכה כף רגלי היחפה ברפת 150 חולבות אני זוכר שגרה של 1. הכנת היצוע, ריפוד בקש

שמעון נפת בסככה החדשה, המקולטרת והרכה, לפרות